

Je v České republice prostor pro lidi jiných kultur a náboženství?

Úvod

Emigrace. Velmi aktuální téma, ačkoli i o této problematice by se dalo polemizovat. V lidské povaze je nepochybně zakořeněna touha najít co nejvhodnější podmínky k životu, lidé se stěhují dnes a denně. Nicméně v aktuální situaci hraje roli hned několik faktorů.

Mohla bych na tomto místě začít klást řečnické otázky, týkající se xenofobie, násilí, samotné národy Čechů a vlivu historie. Upřímně si myslím, že je toto téma tak složité, že bude lepší přejít k samotnému jádru věci.

Alláh a strach z neznámého

Moje mysl se vyloženě hádá sama se sebou. Otázka je jasná: Je v ČR prostor pro lidi jiných kultur a náboženství?

Opět nelze odpovědět jinak než patřičně složitě. Dle mého názoru by ČR mohla být multikulturním státem, ale nikdy nebude, neboť vůči lidem vyznávajícím jiného boha než Boha a pocházejícím z místa vzdálenějšího než pět set kilometrů panuje všeobecná nedůvěra. Samozřejmě nelze tento názor aplikovat na všechny a velkou roli v této problematice (ostatně jako ve všem) opět hrají média.

Dle mého názoru je nemorální soudit lidi podle jejich vyznání, kultury, původu, sexuální orientace nebo i vzhledu, což je ovšem v dnešním světě opravdu utopická myšlenka. Vždyť odhlédneme-li od těchto rozdílů, ve výsledku jsme všichni stejné lidské bytosti, všichni jsme produktem Přírody. Ony rozdíly nejsou hlavním faktorem, podstatné jsou podobnosti mezi námi. Nejlépe to vystihuje citát Allena Ginsberga: „Uvnitř jsme všichni zlatými slunečnicemi.“

Nicméně aplikovat tento pacifistický přístup v praxi by znamenalo paradoxně nutnost použít násilí nebo přinutit všechny oponenty podstoupit frontální lobotomii, neboť právě tato nesnášenlivost a inklinace k násilí je v každém z nás. Bylo by mnohem snazší přinutit všechny občany rozpoutat válku, využít této nenávisti a xenofobie proti přistěhovalcům...

Vraťme se ale na začátek. V této problematice sledávám velmi zajímavý vliv vyvíjející se české mentality. Velmi dlouho jsme jako Češi či Čechoslováci neměli vlastní stát, století jsme byli pod vlivem jiných států... Možná jsme nyní prostě jen vyděšení, že onen stát, který jsme si tak pracně vydobyli, bude zničen, islamizován, že je jednoduše náš nacionalismus v ohrožení.

Samozřejmě si nemyslím, že jde pouze o aktuální problém uprchlíků, jak už jsem předesílala v úvodu, v našem státě to jsou především menšiny Vietnamců či Romů. V tomto ohledu je zajímavý přístup obou menšin. Zatímco vietnamská menšina se přizpůsobí našim standardům bez větších problémů, menšina Romů zůstává oddaná svojí kultuře a temperamentu. Znamená to tedy, že pokud se někdo bude chtít stát právoplatným občanem ČR, musí se vzdát svých kořenů? A samozřejmě tu bude nezanedbatelnou roli hrát i věčná otázka finanční. Buďme upřímní, kolikrát jsme při některé z diskuzí mezi členy rodiny či kdekoli jinde slyšeli právě tento argument týkající se případných sociálních dávek a dalších materialistických záležitostí?

A pak to jsou ona média. Dovolují si tvrdit, že právě média mají nejméně nadpoloviční podíl na utváření jednotlivých názorů. Potíž je v tom, jakým způsobem jsou ony informace prezentovány, lépe řečeno jaký je požadavek onoho obecného mínění. Do jaké míry jsou tyto informace objektivní.

Média si dokáží s vnímáním obecné skutečnosti hrát jako kočka s myší, přitom mnohdy záleží pouze na drobných detailech; slovíčkaření, použití slov jako „uprchlická krize“, „invaze“, podkreslení reportáže dramatickou hudbou- to všechno jsou detaily, které nevědomky působí na

každého z nás. Média ve většině případů baží po senzaci, bezohledně se snaží rozpoutat chaos a paniku. Nevím, zda je zrovna toto směřodatný argument, ale za celý rok, co tato tzv. „uprchlická krize“ trvá, jsem žádného ilegálního imigranta nepotkala. Přece jenom si tedy pod pojmem „krize“ představím něco jiného. Nechci tuto problematiku bagatelizovat, nicméně člověk by neměl bezhlavě podléhat vlivům médií a vytvořit si vlastní objektivní názor.

A jedna z nejdůležitějších skutečností je ona xenofobie. Strach z terorismu, z islámských fanatiků, z násilí.

Toto všechno dohromady, podněcované médii a nedostatečným obeznámením se s oním problémem a kulturou imigrantů, vytvořilo právě stávající situaci. Česká republika je netolerantní vůči imigrantům, to je prostý fakt.

Nemohu si odpustit poznámku, že řešení této otázky naší vládou mi přijde nerozumné. Nemohu souhlasit s uzavřením hranic, protože to není žádné řešení, jenom to dost možná podnítl další tragické události při pokusech dostat se skrz. Stejně tak si myslím, že je absolutně nerozumné zavírat imigranty v záchytných táborech a navíc je následně nutit zaplatit za to, že v nich proti své vůli zůstávají. Vždyť je to absurdní a není divu, že ČR za tento postup sklízí tvrdou kritiku.

Vypovídá to mnoho o našich vztazích mezi sebou, o naší ignoranci a netoleranci. Ti lidé, kteří zatím nejsou nijak zaujati proti nám, po tomhle gestu nepřátelství a ignorace samozřejmě zaujmou stejný postoj vůči ČR.

Není možné, aby se přístup ke stávající situaci lišil stát od státu, Evropa musí zaujmout jednotný postoj a stejný postup.

V podstatě se jedná o lidi na útěku před válkou, nebo alespoň v drtivé většině to tak je. Nebyli snad občané Československa před sedmdesáti lety v podobné situaci? Stejně jako dnes i oni se snažili utéct z hroutícího se státu.

Každý člověk chce žít dobrý život. Každý člověk má právo na tento dobrý život.

Zamýšlím se nad dnešní společností.

Mladému člověku přijde naprosto neuvěřitelné, že i po staletích a staletích, během nichž se lidská společnost vyvíjela, stále pokračují válečné konflikty nebo dokonce vznikají nové. Lidé jsou oddaní svojí sebeodstranění. Ať už jde o války kvůli náboženství, územním ziskům nebo násilné demonstrace, vždy tu figuruje neměnná konstanta, násilí, syntéza špatných vlastností člověka.

Touha po moci, zisku, majetku,...

Z toho vyplývá, že kdyby dnes zavládl celosvětový mír, možná by neexistoval ani problém uprchlíků...?

A jak dlouho by celosvětový mír trval?

Vraťme se na domácí půdu.

Kultura České republiky. Bojíme se zániku, toho, že budeme nahrazeni, toho, že zanikne jak naše kultura, tak náš stát, ale ve výsledku...Není to od nás trochu pokrytecké? Jsme všichni dokonalí znalci kultury ČR? Víme opravdu vše a dokážeme opravdu ocenit kvalitu toho, co dělá Česko Českem? V první řadě bychom měli být obeznámeni právě s historií a kulturou vlastního státu, protože v opačném případě hrozí nebezpečí, že bychom se za pár let neměli o co strachovat, co chránit.

A dále, koexistence naší kultury a kultury východní by byla možná, ale muselo by se jistým způsobem změnit naše vnímání jiných kultur.

Jenže to je opravdu běh na dlouhou trať. Dnes a denně se lidé na sebe dívají skrz prsty, z rozličných důvodů.

Názor od názoru se liší stejně jako člověk od člověka.

Jsou lidé, kteří nesouhlasí s přijetím uprchlíků, a jsou lidé, kteří je tolerují. Mezi tuto skupinu bych se zařadila i já.

Z humanitárního hlediska je dle mého názoru správné jim pomoci, jak nejvíce to půjde.

Závěr:

Podle mě je docela obtížné zaujmout k této věci ten „správný“ postoj. Přece jenom se jedná o dilema mezi humanitní pomocí lidem v krizi a zároveň hájením vlastních hodnot. Tím chci říct, že málokdo přistoupí na pomoc „cizím lidem“ na úkor vlastních potřeb.

Jak už jsem předesílala na začátku, každý člověk má právo na život, který má cenu žít.

Každý člověk má odpovědnost sám za sebe a za své vlastní činy.

Každý člověk by měl jednat jediné podle svého úsudku a svědomí, podle morálních hodnot, které si v sobě vytvořil.

Každý člověk by měl následovat svoji vlastní cestu, být odpovědným individualistou. Nenechat se strhnout davem, míněním veřejnosti, ale vždy jednat podle toho, co je správné dle jeho vlastního mínění. Diskutovat o tomto problému je prvním předpokladem k jeho pochopení. Druhým předpokladem je soucit.

Dalajlama říká: „Chceš-li dát ostatním štěstí, jednej soucitně. Chceš-li nalézt štěstí, jednej soucitně.“

Pomoc uprchlíkům ale znamená následnou pomoc i dalším lidem jakkoli ohroženým válkou či režimem, protože není možné brát na vědomí jenom problematiku, která se Evropy bezprostředně dotýká, a před zbytkem světa zavírat oči. Na světě je bohužel stále příliš mnoho bolesti, agrese a násilí. Otázkou je, zda jsme schopni si to přiznat a začít jednat. Nechci znít příliš pesimisticky, ale zdá se mi, že lidé dneška tak nějak rezignovali na to, co je správné. Ztratili iluze, vzdali se svých snů a jediné, na co se zmůžou, je nechat se „masírovat“ zprávami z televize, krmit se záští, která z nich vyplývá.

„Svět je báječné místo k narození,“ říká jedna báseň Lawrence Ferlinghettiho. Alespoň nám jako báječné místo může připadat za předpokladu, že si k sobě přilepíme oční víčka lepidlem, zacpeme uši a oprostíme se od citu, především, pokud se oprostíme od schopnosti milovat, od schopnosti soucítit.

Nicméně život není o sladké nevědomosti a ignorování všudypřítomné bolesti.

Jiný chytrý muž říká, že: „Žádný člověk není ostrov sám pro sebe, každý je kus nějakého kontinentu, část nějaké pevniny... Smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem část lidstva.“

Nám všem zvoní hrana. A je na nás, zda zůstaneme sedět ve svých konzervativně vypolstrovaných křeslech s hlavami plnými předsudků, nebo se necháme vyburcovat hlasem svého svědomí a pokusíme se o změnu.

Správná otázka tedy zní „Je v České republice prostor pro lidi jiných kultur a náboženství?“

Měli bychom se spíše ptát, zda-li je tento prostor v našich srdcích.

Protože to je to místo, odkud přichází tolerance a soucit.